

Preek 5 juli 2009 Dokkum
Marcus 6, 1-6 Romeinen 10, 1-13

Gemeente, zusters en broeders,

Het moet dus van twee kanten komen!
De liefde, moet van twee kanten komen, anders gaat het niet goed.

Dat is zo tussen deze gemeente en de ~~nieuwe~~ dominee.
Het moet van twee kanten komen.
Zo is het ook in een liefdesrelatie.
Eigenlijk in elke relatie, zou het van twee kanten moeten komen.
Zo zou het moeten zijn tussen de volken die de wereld bewonen.
En zo is het ook tussen hemel en aarde.

Tussen God en ons.
Ook daar moet het van twee kanten komen, de liefde.

Jezus weet dit als geen ander.
Zaad kan kiemen als het in vruchtbare aarde valt.
Op dorre grond wordt het niks.

Jezus bevindt zich in de buurt van Kapernaïm en daar voert hij het woord in de synagoge, en daar geneest hij vele zieken. En het is allemaal mede zo succesvol omdat er veel geloof is bij de mensen.
Ze zien Hem, ze geloven Hem op zijn woord en dan komt de heling en het herstel bijna vanzelfsprekend.

Maar toch voelt Jezus zich elke dag bedreigt. Als een meisje door Hem uit de dood is opgewekt zegt Hij: Jullie moeten het aan niemand vertellen.

Dan vertrekt Hij naar zijn vaderstad. Marcus noemt niet de naam van deze stad. Misschien was het Bethlehem? Marcus noemt de naam niet, omdat het ook onze stad kan zijn, het kan ook Dokkum zijn.

Wat is het?

Was er bij Kapernaïm veel geloof, in deze vaderstad treft Jezus vooral veel wantrouwen. Ze zeggen: Dat is toch die timmermanszoon? Waar haalt hij die

wijsheid allemaal vandaan? Klopt dit wel? En dan mensen genezen? Wat zijn dit voor duistere krachten. Ze nemen aanstoot aan hem, staat er.

Jezus zegt: Nergens wordt een profeet zo miskend als in zijn eigen stad.

Die stad kan ook Dokkum zijn.

Wat zou er in Dokkum overheersen: Geloof of wantrouwen?

Hoe is het in onze wijkgemeente ermee gesteld? Durven we te geloven, Hem op zijn woord te geloven of denken we: Dit kan niet waar zijn!

En steeds moet het van twee kanten komen.

Dat blijkt ook hier overduidelijk: In deze stad waar ongeloof overheerst kan Jezus slechts enkele zieken genezen. Jezus kan blijkbaar toch door dat ongeloof nog heen breken, maar het blijft bij enkele genezingen. En Jezus staat versteld van hun ongeloof, staat er.

Hoe is het in onze kerk, hoe is het in ons leven gesteld met het geloof, met het vertrouwen? Met het durven vertrouwen op Gods beloften? Hoe is het in ons eigen hart met het geloof, dat liefde sterker is dan de dood? Is dit onze bron van vreugde?

Ik durf te beweren: Niet geloven is makkelijker dan wel geloven, maar ergens mis je dan toch de diepte van dit bestaan.

Het is eenvoudig te zeggen: Ach het is maar een timmerman. God bestaat niet. Het is moeilijker om te belijden: Hij is de Heer, die dwars door de dood heen ons in liefde blijft dragen.

Die belijdenis is moeilijker, maar hier is de plek om elkaar die belijdenis te blijven influisteren en toezingen.

Ook in de godsdienstoefening mag het van twee kanten komen, mag de een de ander tot hulp zijn, mag de een zich laven aan de geloofskracht van de ander.

En hier zijn we wat mij betreft ook bij het hart van gemeente-zijn: Dat wij net als Jezus de ontmoeting met de ander aangaan. Zo moeten en mogen wij kerk zijn in deze stad, elkaar ontmoeten en daarbij jezelf vragen: Wat kan ik hem of haar geven, dat wij samen meer durven geloven? Ontmoeting met een hoge spirituele kwaliteit. Daar zit de warmte van de kerk.

pieter

Maar wat kunnen wij elkaar ook in ~~deze stad~~ verschrikkelijk in de kou laten staan.

Elkaar respectloos voorbijstreven.

De ander haar plek misgunnen, omdat je jezelf hoger acht dan haar.

Of met paardekleppen op een koers inslaan, zonder te denken: Hoe komt it mei myn bruorren en susters?

Dan wordt het koud.

Dan komt het helemaal niet van twee kanten.

Sterker nog dan worden muren opgetrokken of eenzame stellingen betrokken of het respect verdwijnt, ontmoeting wordt ontweken.

En weg is de gemeenschap.

Weg is de warmte en de hoop en de liefde.

Die vaderstad kan ook Dokkum zijn. Stel je voor dat in Dokkum het ongeloof de toon zou zetten. Ik denk dat iedereen op straat zou voelen hoe koud dat is, ook al is het 30 graden.

Ook tussen God en ons komt het van twee kanten.

Maar weet u, dat ik dat misschien nog wel het moeilijkste vind!

Ik heb in mijn leven vaak de klacht uitgesproken dat ik zo bar weinig actie van God zie.

En nog steeds bekruipt mij zo nu en dan het gevoel dat ik wel mijn best kan doen, maar dat de hemel alleen maar zwijgt en toekijkt. En doordenkend in die richting kan ik dan allerlei redenen verzinnen, waarom God niet bestaat, of in elk geval niets doet.

En dan kan ik stoppen met geloven. Dan kan ik de rest van mijn leven niet geloven. Maar dat vind ik ook zeer onbevredigend. Want als ik niet zou geloven, dan zou ik van de schoonheid van de schepping geen tel meer kunnen genieten, want wat heeft dat dan voor zin?

Ik noem mijn levensreis de laatste jaren: Een oefening in vertrouwen. En de ene dag voel ik meer vertrouwen, de andere dag voelt het leven als een zware oefening. Maar ook hier moet het eigenlijk van twee kanten komen. Is het de oefening die mijn geloof versterkt en is het het geloof dat mij helpt om vertrouwen te oefenen. En bij die oefening moet het bij mij ook innerlijk van

twee kanten komen. Oefening van spiritualiteit is een samenspel van hoofd en hart. Kunnen niet zonder elkaar.

En dan Paulus. Die wil vandaag ook wat te zeggen hebben. Romeinen 10 op het leesrooster.

Jarenlang vond ik Paulus een man die vooral met het hoofd met het geloof bezig was: Moeilijke taal, ingewikkelde zinnen, hoogdravende woorden, en vooral erg veel 'moeten' in zijn brieven. Ik vond hem altijd het voorbeeld van een succesvolle bekeerling, die vervolgens zijn nieuwe leven van de daken schreeuwt. Bij Paulus had ik lang het gevoel: Ik moet stil zitten, in bewondering naar deze man opkijken, het komt van één kant.

Maar dat is gaan veranderen bij mij. Ik ben erg gauw geïrriteerd door fanatiekelingen van welk geloof dan ook, maar als ik dan de afgelopen dagen Romeinen 10 lees, dan moet ik toch toegeven dat ik Paulus altijd eenzijdig heb beoordeeld.

Als er één is die de ontmoeting heeft gezocht, dan is het wel Paulus, die constant op reis was met het goede nieuws.

En vandaag in de Romeinenbrief treft het mij, ontroert het mij, dat Paulus de oefening in vertrouwen vooral ook zoekt in de intimiteit.

Het is niet verweg, zegt hij, je hoeft niet naar de hemel te gaan om Christus te halen, of naar de dodenwereld, nee, het is dichtbij, Hij is dichtbij. Wie de naam van de Heer aanroept zal gered worden, zegt Paulus. Dus ook hier: Het komt van twee kanten. Het is ontmoeting, het is het woord Christus op onze lippen en de genezing van God uit.

Maar mooi, dat Paulus, weliswaar met grote woorden, het toch ook zoekt en vindt in de intimiteit. Dichtbij.

En dan de mildheid van Paulus. In de Romeinenbrief is hij wel kritisch op bepaalde joodse gelovigen, maar hij zegt ook: Jood of Griek of van een ander volk: Wij hebben dezelfde Heer. Mild is Paulus in de wijze waarop hij de mens als elkaar gelijkwaardig beschouwt.

Mildheid uit vertrouwen, en intimiteit uit vertrouwen.

En daarom zegt hij: God laat zich vinden, door wie hem niet zochten. Aan het eind van dit hoofdstuk uit Romeinen citeert hij Jesaja, met de woorden van God: "Heel de dag heb ik mijn handen uitgestrekt naar mijn opstandig volk." Op het scherp van de snede dringt God tot ons door. Is Hij liefde, en kracht.

Mogen wij dat geloof hoog houden, en zo vandaag deze kerk verlaten, met op onze lippen: Ja, dit geloof ik. AMEN